

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-20/21 – 1

Zaak C-20/21

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

13 januari 2021

Verwijzende rechter:

Landgericht Frankfurt am Main (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

26 november 2020

Verzoekers:

JW

HD

XS

Verweerster:

LOT Polish Airlines

Landgericht Frankfurt am Main

[OMISSIS]

[OMISSIS]

[OMISSIS] 26 november 2020

Beslissing

In het [geding tussen] [OMISSIS]

1. JW, [OMISSIS]
2. HD, [OMISSIS]
3. XS, vertegenwoordigd door JW en HD, Berlijn,

verzoekers en verzoekers in hoger beroep

[OMISSIS]

en

LOT Polish Airlines [OMISSIS],

verweerster en verweerster in hoger beroep

[OMISSIS] **[Or. 2]**

[OMISSIS]

heeft de 24. Zivilkammer (vierentwintigste kamer voor civiele zaken) van het Landgericht Frankfurt am Main (rechter in tweede aanleg Frankfurt am Main, Duitsland) [OMISSIS] op 26 november 2020 als volgt beslist:

- I. Aan het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt krachtens artikel 267 VWEU de volgende vraag betreffende de uitlegging van het Unierecht voorgelegd:

Moet artikel 7, punt 1, onder b), van verordening (EU) nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken aldus worden uitgelegd dat bij een vlucht die wordt gekenmerkt door één enkele bevestigde boeking voor de gehele reis en die is opgesplitst in twee of meer vluchten, de plaats van uitvoering in de zin van deze bepaling ook de plaats van aankomst van de eerste vlucht kan zijn, als de twee vluchten door verschillende luchtvaartmaatschappijen worden uitgevoerd en de op grond van verordening (EG) nr. 261/2004 ingestelde vordering tot compensatie voortvloeit uit de vertraging van de eerste vlucht en is gericht tegen de luchtvaartmaatschappij die de eerste vlucht uitvoert?

- II. De behandeling van de zaak in hoger beroep wordt geschorst. **[Or. 3]**

Motivering

Verzoekers vorderen betaling van compensatie op grond van verordening (EG) nr. 261/2004 naar aanleiding van een vluchtvertraging.

Verzoekers beschikten over één enkele bevestigde boeking voor een op 27 april 2019 door verweerster uitgevoerde vlucht van Warschau naar Frankfurt (vluchtnummer LO 379) met een direct aansluitende vlucht van Lufthansa AG van Frankfurt naar Male/Malediven (vluchtnummer LH 704). Vlucht LO 379 had volgens plan om 17.05 uur plaatselijke tijd moeten vertrekken en om 19.00 uur plaatselijke tijd in Frankfurt moeten landen. Het vertrek was evenwel vertraagd, waardoor vlucht LO 379 pas om 20.07 uur plaatselijke tijd in Frankfurt landde en

verzoekers hun aansluitende vlucht naar Male misten, die om 20.05 uur plaatselijke tijd vertrok. Verzoekers bereikten hun eindbestemming Male pas met een vertraging van meer dan 4 uur. De afstand tussen Warschau en Male bedraagt meer dan 3 500 kilometer.

Verzoekers hebben in eerste aanleg betaling van compensatie ten bedrage van 600,00 EUR alsmede vergoeding van in de precontentieuze fase gemaakte advocatenkosten gevorderd. Verweerster heeft aangevoerd dat het Amtsgericht Frankfurt (rechter in eerste aanleg Frankfurt, Duitsland) niet relatief of internationaal bevoegd is.

Het Amtsgericht Frankfurt heeft de vordering bij vonnis van 29 april 2020 niet-ontvankelijk verklaard en afgewezen. Het Amtsgericht was van oordeel dat de rechter in Frankfurt niet bevoegd is, omdat noch de plaats van vertrek noch de plaats van aankomst in het rechtsgebied van de rechter te Frankfurt liggen. Een dergelijke bevoegdheid blijkt volgens deze rechter ook niet uit verordening (EU) nr. 1215/2012. In het geval van vervoer van personen via de lucht moeten zowel de plaats van vertrek als ook de plaats van aankomst, beiden zoals vastgelegd in de overeenkomst, worden beschouwd als de plaatsen waar de dienst hoofdzakelijk wordt verstrekt. Noch de plaats van vertrek noch de plaats van aankomst liggen evenwel binnen het rechtsgebied van de rechter te Frankfurt.

In hoger beroep blijven verzoekers bij hun opvatting dat de vordering ontvankelijk is. De relatieve bevoegdheid van het Amtsgericht Frankfurt vloeit volgens hen voort uit artikel 7, punt 1, onder b), van verordening (EU) nr. 1215/2012. Het feit dat Warschau en Male in casu plaatsen van uitvoering zijn, sluit niet uit dat er nog andere plaatsen van uitvoering zijn.

Voor de beslissing op het hoger beroep is doorslaggevend of bij een vlucht die is gekenmerkt door één enkele bevestigde boeking voor de gehele reis en die is opgesplitst in twee of meer vluchten, de plaats van uitvoering in de zin van artikel 7, punt 1, onder b), van verordening (EU) nr. 1215/2012 ook de plaats van aankomst van de eerste vlucht is, als het [Or. 4] vervoer op deze vluchten wordt uitgevoerd door twee verschillende luchtvaartmaatschappijen en de op grond van verordening (EG) nr. 261/2004 ingestelde vordering tot compensatie voortvloeit uit de vertraging van de eerste vlucht en is gericht tegen de luchtvaartmaatschappij die de eerste vlucht heeft uitgevoerd.

Deze vraag is door het Hof tot dusver nog niet beantwoord.

Het Hof heeft weliswaar in de uitspraak van 9 juli 2009 (zaak C-204/08) beslist dat de enige plaatsen die een rechtstreekse band hebben met de genoemde diensten, die worden verstrekt ter uitvoering van de met het voorwerp van de overeenkomst verband houdende verbintenissen, de plaats van vertrek en die van aankomst van het vliegtuig zijn, waarbij onder „plaats van vertrek en plaats van aankomst” de plaatsen moeten worden verstaan die zijn overeengekomen in de betrokken overeenkomst welke is gesloten met één enkele luchtvaartmaatschappij,

de luchtvaartmaatschappij die de vlucht uitvoert. Dit geval is met het onderhavige niet te vergelijken. In casu gaat het – anders dan in de door het Hof behandelde situatie – niet om een rechtstreekse vlucht, maar om één enkele boeking van een uit rechtstreeks aansluitende vluchten bestaande vliegreis, waarbij alleen de eerste vlucht door verweerster werd uitgevoerd.

Verder heeft het Hof in het arrest van 7 maart 2018 (zaak C-274/16, C-447/16, C-448/16) beslist dat het in geval van rechtstreeks aansluitende vluchten bij de plaats van uitvoering van deze vluchten in de zin van artikel 7, punt 1, onder b), van verordening (EU) nr. 1215/2012 ook kan gaan om de plaats van aankomst van de tweede vlucht, wanneer de twee vluchten door twee verschillende luchtvaartmaatschappijen worden uitgevoerd en het ingestelde beroep tot compensatie berust op een incident dat heeft plaatsgevonden bij de eerste vlucht, die is uitgevoerd door een luchtvaartmaatschappij die niet de contractpartij van de betrokken passagiers is. Volgens het Hof is de plaats van aankomst van de tweede vlucht immers één van de plaatsen waar de diensten die het voorwerp van een luchtvervoerovereenkomst vormen, hoofdzakelijk worden verstrekt, en heeft deze plaats een voldoende nauwe band met de feiten van het geding. De in het onderhavige geding te beantwoorden vraag of ook de plaats van aankomst van de eerste vlucht een dergelijke nauwe band heeft, werd door het Hof hiermee evenwel niet beantwoord. Hiertegen zou kunnen pleiten dat het partijen in casu waarschijnlijk vooral het vervoer naar de eindbestemming op het oog hadden, waarbij het overstappen dus slechts een middel was om dit te bereiken, en de overstapplaats Frankfurt uiteindelijk willekeurig is. Volgens de verwijzende rechter is een dergelijke [Or. 5] aannahme evenwel niet de enig mogelijke. Tegen deze achtergrond kan niet worden uitgesloten dat ook de plaats van aankomst van de eerste vlucht, te weten Frankfurt, een plaats van uitvoering kan zijn.

Ook de beschikking van het Hof van 13 februari 2020 (zaak C-606/19) beantwoordt de in casu aan de orde zijnde vraag niet. In deze zaak heeft het Hof immers beslist dat, in het geval van een vlucht die wordt gekenmerkt door één enkele bevestigde boeking voor de gehele reis en is opgesplitst in meerdere segmenten, de plaats van uitvoering de plaats van vertrek van het eerste vluchtsegment kan zijn, wanneer het vervoer op die vluchtsegmenten door twee verschillende luchtvaartmaatschappijen wordt uitgevoerd, en de op grond van verordening (EG) nr. 261/2004 ingestelde vordering tot compensatie uit de annulering van het laatste vluchtsegment voortvloeit en tegen de voor dat laatste segment verantwoordelijke luchtvaartmaatschappij is gericht. Of dit ook voor de plaats van aankomst van de eerste vlucht geldt, kan evenwel niet expliciet uit de beslissing worden afgeleid.

[OMISSIS]